

Engebrand skole drar til Langedrag

Kapittel 1 – Fem uker igjen

Det var bare fem uker til leirskolen på Langedrag. Hele 6. trinn på Engebrand skole snakket om det nesten hver dag. Noen telte ned dagene på kalenderen, andre begynte allerede å pakke det de skulle ha med seg. Lea hadde blandede følelser. Hun gledet seg, men hun gruet seg også.

Lea hadde bare sovet borte én gang før. Det var hos kusinen hennes, og da hadde hun blitt litt urolig om kvelden og det ble vanskelig å sovne. Nå skulle hun sove i fremmed seng og være borte fra mamma og pappa fire netter på rad. Hun kjente en liten klump i magen hver gang hun tenkte på det. Samtidig var det spennende. En hel skoleuke sammen med vennene i klassen! Det var nesten som å være på ferie med skolen.

Det var flere ting hun tenkte mye på. For eksempel ridningen. På Langedrag skulle de få prøve å ri på hest. Hester var vakre, men de var store og sterke, og Lea var litt redd for dem. Hun lurte på om hun klarte å styre en hest, eller om den ville gjøre som den selv ville. Hun var også spent på klatreparken. De skulle prøve zipline – en lang vaier de kunne suse nedover i høy fart. Bare tanken gjorde henne både svett og nysgjerrig. Hun hadde aldri gjort noe slikt før.

Også bussturen bekymret henne. Hun ble ofte bilsyk og denne bussturen ville bli tre timer lang. Heldigvis hadde mamma sendt melding til læreren om at Lea måtte få sitte langt foran i bussen. Der var det lettere å se ut, og da ble hun ikke så kvalm. Lea var glad for at mamma hadde tenkt på det.

En annen ting var mobilen. På Langedrag var det ikke lov å ha mobiltelefon. Det kjentes rart å skulle være uten mobilen en hel uke. Ingen bilder å sende til mamma, ingen meldinger til venninner. Men kanskje var det også litt fint? Da måtte hun være mer sammen med de andre.

Det Lea gledet seg aller mest til, var å være med Sondre, Magdi og Anny. De fire satt på samme gruppe i klassen. Anny hadde hun kjent helt siden barnehagen. Sondre og Magdi ble hun egentlig først kjent med da de fikk nye plasser på starten av skoleåret. De var faktisk både ganske greie og morsomme. De fire hadde allerede planlagt å spille kort i peisestua om kveldene og kanskje fortelle spøkeshistorier hvis lærerne ikke hørte. Lea smilte når hun tenkte på det.

Hun lurte veldig på hvem hun skulle sove på rom med. Læreren hadde sagt at det ikke var så viktig, «på rommet skal man jo bare sove» – men for Lea føltes det viktig likevel. Hun håpet å komme på rom med Anny.

Lea hadde allerede begynt å finne frem utstyret hun skulle ha med. Hun hadde fått et par solide fjellsko fra kusinen sin. Skoene var litt tunge og så litt ut som vinterstøvler, men de passet godt selv om de var litt uvante å gå med. Hun hadde også fått nytt regntøy og gummistøvler, fordi det gamle

var blitt for lite. På sportsbutikken hadde de hatt salg, og mamma var lettet over at det ikke ble så dyrt. Ullundertøy skulle hun låne av storebroren sin. Han sa alltid: «Ull er gull. Det holder deg varm selv om du blir våt.» Lea var ikke helt overbevist, men hun stolte på ham. Han var jo speider og hadde mye erfaring med å være på tur i allslags vær.

På rommet sitt hadde hun funnet fram sekken hun skulle bruke. Allerede nå lå det sengetøy der, laken, dynetrekk og putetrekk. Hun hadde lagt oppi lue, hansker og buff også. Egentlig syntes hun det var litt rart å ha med lue, for det var jo høst, ikke vinter. Men læreren hadde sagt at det kunne bli kaldt på fjellet, og da var det best å være forberedt.

Lea satte seg på senga og kikket på sekken. Den var halvfull allerede, selv om det ennå var fem uker til avreise. Hun kjente det kilte i magen. Hun var spent. Hun var nervøs. Hun gruet seg og hun gledet seg. Leirskolen kom til å bli et stort eventyr.

Kapittel 2 – Én uke igjen til avreise

Det var bare én uke igjen til leirskolen. Magdi gledet seg mer og mer for hver dag. Nå var det nesten bare det de snakket om på skolen. Læreren hadde fortalt masse om hva de skulle gjøre på Langedrag og om alle dyrene de kom til å møte. Magdi hadde aldri ridd på hest før, men han hadde sett mange videoer på YouTube. Han hadde sett hvordan rytterne styrte hesten, og hvordan de hoppet over hinder, eller suse over store avstander i høy fart. Han visste at det kom til å være vanskelig, men også utrolig gøy.

Dessuten var det en ekstra grunn til at han gledet seg til ridningen. Ei jente i klassen drev med hest på fritiden, og Magdi var nok litt forelsket i henne. Han hadde ikke fortalt det til noen, men han håpet at han kanskje kunne imponere henne når de fikk prøve hestene på Langedrag.

Klatreparken gledet han seg også til. Der fantes det en ekte zipline som gikk høyt mellom trærne. Han hadde alltid likt å klatre, og nå fikk han sjansen til å suse gjennom luften som en fugl.

Magdi gledet seg også til å se ulvene. Han hadde alltid hatt lyst på hund. Noen ganger fikk han passe naboens hund, og da følte han seg stolt når han gikk tur med den. Hunden lignet litt på en ulv, syntes han. Og ulven var det tøffeste dyret han visste om. Den var både vill, fri og sterk. Tenk å få se en ekte ulv på nært hold!

Det skulle også være disco en av kveldene på Langedrag. Magdi hadde planene klare. I sommerferien hadde han møtt en gutt i Danmark som hadde lært ham et kult dansetriks som het «airwalk». Det så nesten ut som man gikk i løse luften. Magdi hadde øvd i timevis foran speilet hjemme, og nå gledet han seg til å vise det frem. Kanskje kunne han imponere både vennene sine og den jenta han likte.

Hvem han skulle sove på rom med, tenkte han ikke så mye på. Lærerne hadde sagt at de ikke fikk vite det før de kom frem. For Magdi gjorde det ingenting. Han skulle uansett bare sove der. Det viktigste var alt det de skulle gjøre på dagen.

Det han tenkte litt mer på, var mamma. Hun var alltid så stresset når de snakket om leirskolen. Hun stilte mange spørsmål og virket bekymret. Magdi skjønnte ikke helt hvorfor, men han var sikker på at alt kom til å gå bra. Kanskje var leirskolen god trening for henne også – til å venne seg til at han kunne klare seg selv.

Heldigvis hadde han gode venner med seg: Lea, Anny og Sondre. De hadde allerede avtalt å spille kort om kveldene. De hadde lært to spill: Mafia og Bridge. Sondre hadde lovet å ta med kortstokken. Magdi håpet han husket det, ellers ble det ikke mye kortspilling.

Baggen til Magdi var nesten ferdig pakket. Oppi lå ullsokker, innesko, klut og håndkle. Han hadde pakket ullgenser, vindjakke og regntøy. Han hadde lagt med termos til kakao, for de kom til å få kakao hver morgen på leirskolen hvis de ville. Det lå også en hodelykt i sekken. Guttene i klassen hadde nemlig avtalt at de skulle leke mørkegjemsel ute om kveldene. På armen hadde han fått et nytt armbåndsur. Det kunne både pipe og vibrere når han skulle stå opp. Det var smart å ha, for da slapp han både å forsøve seg eller å måtte spørre læreren hele tiden om hva klokka var.

Magdi smilte da han lukket glidelåsen på baggen. Nå var det bare en uke igjen. Han kjente at det dirret i kroppen av forventning.

Kapittel 3 – Avreise til Langedrag

Endelig var dagen her! Vanligvis brukte Anny lang tid på å stå opp om morgenen, men denne morgenen spratt hun opp av senga straks vekkerklokka ringte. Og den ringte ekstra tidlig i dag. Mamma var allerede oppe, slik hun pleide. I gangen sto den gule kofferten Anny hadde pakket ferdig kvelden før. Ved siden av sto den lille sekken hun skulle ha med på bussen. Der hadde hun matboks med fire brødsiver, termos med varm saft og en vannflaske.

Utenfor skolen var det allerede samlet mange elever og foreldre, selv om bussen ikke skulle kjøre før om en halvtime. Det føltes litt rart med så mange voksne utenfor skoleporten på en gang. Noen lo og pratet, andre tok bilder. Bussjåføren og lærerne jobbet med å laste alle bagger, sekker og koffertene inn i lasterommet. Overalt så Anny spente og forventningsfulle ansikter. Hun var ikke sikker på om barna eller foreldrene gledet seg mest.

– Alle sammen! Still opp på rekke, ropte læreren.

De stilte seg opp på rekke, og lærerne telte nøye. Anny så på han at noe var galt. Han hadde telt klassen tre ganger og så litt svett ut i pannen. Det betydde nok at det var noen som manglet.

- Er det noen som har hørt noe fra Lea?, spurte læreren.

Anny skulle akkurat til å rekke opp hånda for å si at Lea helt sikker var på vei, men så hørte raske løpende skritt fra veien. To mennesker kom løpende. Lea løp først og pappaen hennes løp bak med en stor trillekoffert på slep.

- Unnskyld, vi forsovet oss visst, sa en anpusten Lea.

Hun og pappaen var helt røde i ansiktet og så ganske flau ut begge to.

Så fikk de gå inn i bussen. Hvem som skulle sitte ved siden av hvem, var allerede bestemt. Anny pustet lettet ut da hun fikk vite at hun skulle sitte ved siden av Magdi. Han kjente hun godt, og de pleide å sitte sammen i klasserommet også.

Motoren brummet i gang, og bussen rullet av gårde. Utenfor sto foreldrene, noen lærere og rektor og vinket. Hele klassen vinket ivrig tilbake. Nå begynte eventyret!

Bussturen skulle ta nesten tre timer. Først skulle de til et sted som het Flå. Der skulle de ha en liten pause, før de skulle kjøre videre mot Langedrag. Veien mot Flå var svingete og lang. Først kjørte de forbi gårder og åkrer, der kuer og sauer gikk ute på beite. Så ble veien smalere og klatret oppover langs skogen. De passerte små vann som glitret i sola, og fargerike høsttrær sto tett langs veikanten. Oransje, røde og gule blader føk gjennom luften når bussen suste forbi. Bakerst i bussen var det noen elever som sang, andre pratet. Noen var stille og kikket ut av vinduet. Anny og Magdi telte biler de så langs veien. Magdi fikk poeng om de så en hvit bil, Anny fikk poeng om de så en rød. Magdi ledet med 18 poeng.

I Flå skulle de ha pause. Læreren forklarte at de hadde tretti minutter før de måtte tilbake på bussen. Bussen stoppet foran et lite kjøpesenter. Ved inngangen sto en stor trestatue av en bjørn. Den så nesten levende ut, med blanke øyne og store poter.

Anny, Sondre, Magdi og Lea satte seg på en benk utenfor McDonald's. De lo, spiste matpakka si og hadde det så gøy at de helt glemte tiden. Plutselig hadde det gått over en halvtime. Læreren telte elevene, men kom bare til nitten. Han skulle egentlig telle tjuetre. Panikk brøt ut. Lærerne løp rundt og lette, mens bussjåføren sto utålmodig ved bussen og pekte på klokka si.

Til slutt ble de fire funnet. Læreren var svett i panna og måtte virkelig skjerpe seg for ikke å kjeft. Da Anny, Lea, Magdi og Sondre kom tilbake til bussen, klappet hele klassen. Bussjåføren og lærerne klappet ikke.

Veien videre ble enda mer svingete. Fjellene kom nærmere, og det ble brattere oppover. Sondre ble blek i ansiktet og sa han ble kvalm. Læreren ba sjåføren stoppe. Sondre hoppet ut og kastet opp i grøfta. Han ble veldig flau, men læreren la en hånd på skulderen hans og sa rolig at det var helt greit. Bussjåføren pekte bare på klokka si igjen og sukket tungt.

Etter en stund åpnet landskapet seg. Bak en sving dukket det opp en stor parkeringsplass. Bussen trillet inn og stanset.

– Alle blir sittende, sa bussjåføren strengt.

Gjennom vinduene så de et stort treskilt. På det sto det med utskårne bokstaver: «Velkommen til Langedrag».

En dame med lys stemme og blidt smil steg inn i bussen og tok mikrofonen.

– En, to, tre, her kommer en beskjed! ropte hun.

Alle elevene ble stille.

– Nå starter leirskoleuka, fortsatte hun. – Dere kommer til å få mange opplevelser her. Noen fine, noen morsomme, noen vanskelige og kanskje noen litt tøffe. Men én ting er sikkert: Dere kommer til å lære masse – om dyr, friluftsliv, hverandre og dere selv.

Anny kjente hjertet slå fortere. Nå var de virkelig framme.

Kapittel 4 – Hjemme igjen

Sekken sto midt på gulvet. Den luktet av bål, våte ullsokker og litt av fjøs. Sondre hadde så vidt orket å åpne glidelåsen da han kom hjem. Mamma lo da hun kjente lukten, men sa også:

– Det er vel sånn det skal være etter en uke på leirskole.

Bussen med hele 6. trinn fra Engebrand skole hadde ankommet skolen for én time siden. Ved skoleporten sto flere foreldre og ventet. Det så nesten ut som de hadde stått der hele tiden siden de vinket farvel til bussen for fem dager siden. Mamma hadde tatt han imot med åpne armer og klemt han hardt inntil seg.

Sondre satte seg tungt ned på senga. Kroppen følte sliten, men på en god måte. Hodet var fullt av minner. Det var så mye som hadde skjedd på Langedrag at han nesten ikke visste hvor han skulle begynne. 6. trinn på Engebrand skole hadde vært fem dager på Langedrag leirskole.

Han tenkte på den aller første dagen, da den blide damen kom på bussen og snakket i mikrofonen. Senere fikk de vite at det var hun som eide hele gården og hun var også en av leirskolelærerne. Hun hadde hatt helt rett – uka ble full av opplevelser. Noen opplevelser var morsomme, noen tøffe, og alle sammen noe han aldri ville glemme.

Allerede den første kvelden hadde de skjønnet at maten på Langedrag var noe helt spesielt. Der hadde de egne kokker som lagde frokost, middag og kveldsmat til dem hver dag. Sondre husket den deilige lukten som møtte dem da de kom inn i matsalen første dagen – kjøttkaker med brun saus og poteter. Det var akkurat som hjemme, men likevel litt bedre. Kanskje fordi alle satt sammen, kanskje fordi de var så sultne etter å ha vært ute hele dagen. Frokostene var nesten like fine. På bordene sto det skåler med pålegg, og nybakte brød og rundstykker i store kurver. Og havregrøt. Sondre hadde ikke likt det før, men på Langedrag hadde han elsket det. Og hver morgen fikk de lov til å smøre sin egen lunsj. De hadde smurt brødsiver og rundstykker, som ble puttet i matboksen.

Han tok alltid en ekstra gulrot eller eple også, i tilfelle han ble ekstra sulten. Kveldsmaten var også digg. Da var det kakao, brød og ofte litt varm suppe. Hele matsalen ble fylt av trøtte stemmer som snakket i munnen på hverandre, og latter som ble høyere og høyere. Lærerne måtte ofte si «ro dere ned!», men alle visste at det egentlig var lyden av god stemning.

Den lengste dagen var da de skulle på fjelltur. De startet tidlig, med sekken full av matpakke, termos, vannflaske og sitteunderlag. Og regntøy, fordi det var meldt regn. Læreren hadde sagt at turen kom til å bli både lang og bratt, men at utsikten ville være verdt det. Sondre hadde kjent beina bli tunge etter bare en time. Fjellskoene var solide, men de var tunge å løfte opp bratte stier. Lea gikk foran ham og pustet hardt. Magdi prøvde å lage vitser selv om han var svett, og Anny sang på en sang for å holde motet oppe. Etter hvert kom de opp på en høyde der vinden tok tak i håret, og utsikten åpnet seg. Fjell på fjell, med små vann som blinket mellom toppene. Noen steder kunne de se helt ned til dalen de hadde kommet fra. Læreren pekte og forklarte om landskapet, men Sondre hørte nesten ikke etter. Han sto bare stille og så utover, og inni ham var det en blanding av stolthet og ro. Han hadde klart det. De satte seg på steiner og spiste matpakken. Brødsnivene smakte mye bedre der oppe enn de noen gang gjorde hjemme. Han drakk varm saft fra termosen og kjente varmen spre seg i kroppen. På vei ned ble noen slitne og sure, og Knut fra D-klassen nektet plutselig å gå. Han satt seg ned på en stein og forklarte med verdens sureste stemme at han ikke kom til å bevege seg en meter til i dette dustete fjellet og at alle andre bare kunne gå fra han, for han brydde seg uansett ikke. Så dumt at Knut ofte blir så sur, tenkte Sondre. Alle visste at han kom til å reise seg å gå igjen, og like etter kom han gående etter de andre sammen med læreren sin. Så vrikka Noah fra A-klassen foten. To av lærerne holdt han i armene mellom seg, mens Noah hinket nedover stien. De fleste hadde det moro og sang og tullet. Det var som om de fleste visste at dette var en opplevelse de kom til å huske lenge.

Sondre hadde vært mest spent på å se ulvene, og de hadde ikke skuffet. De var større enn han trodde, med blanke øyne som fulgte dem stille fra innsiden av gjerdet. Da dyrepasserer forklarte at ulven egentlig var sky og ikke ville skade mennesker, ble Sondre overrasket. Han hadde trodd ulver var farlige og ville angripe. Nå skjønnte han at de bare var dyr som levde sitt liv – mektige, men ikke onde. Han tenkte på naboens hund hjemme, den han noen ganger fikk gå tur med. Nå så han tydelig at hunden faktisk lignet på en ulv, selv om den var en del mindre. Det gjorde ham stolt. Men det var ikke bare ulvene som gjorde inntrykk. Over hele området hoppet små kaniner fritt rundt. De var raske som lyn og dukket opp når man minst ventet det. Flere ganger satt det en kanin midt på stien foran føttene hans, som om den ville si «hei». Det fikk hele klassen til å le.

Det rareste med uka var kanskje hvordan klassen hadde forandret seg. I starten av uka hadde Sondre mest holdt seg med Magdi, Anny og Lea. Nå hadde han plutselig flere å prate med. På fjellturen gikk han en stund sammen med Nora, som han nesten aldri hadde snakket med før. Hun fortalte morsomme historier fra korpset hun spilte i, og Sondre ble overrasket over hvor gøy det var å gå sammen med henne.

På kveldene i peisestua spilte de kort med både gamle venner og noen han ikke kjente så godt. De spilte «Mafia», «Uno» og et spill en av de andre elevene lærte dem. Latteren fylte rommet, og det var alltid noen som prøvde å dra ut tiden før lærerne sa «nå er det natta!». Sondre følte virkelig at han hadde blitt bedre kjent med mange flere. Det var som om hele klassen hadde blitt mer som en gjeng, og ikke bare små grupper.

Selvfølgelig hadde ikke alt vært lett. Sondre husket godt da han hadde blitt kvalm på bussen og måtte kaste opp i grøfta. Det var flaut, men heldigvis var det ingen som lo. Lea hadde til og med gitt ham en tyggis etterpå, og Magdi hadde sagt at han skulle slippe å telle biler resten av turen. Og Anny som satt helt fremst i bussen, hadde byttet sete med han så han kunne følge bedre med på veien. Det hjalp veldig. Det var akkurat de små tingene som gjorde at Sondre følte seg trygg.

Han hadde også vært litt nervøs i klatreparken. Ziplinen hang høyt oppe i trærne, og bare det å stå på plattformen fikk knærne til å riste. Men så hadde læreren sett ham i øynene og sagt:

– Du klarer dette, Sondre. Og husk: du er helt trygg.

Da han kastet seg ut og suste nedover vaieren, skrek han høyt først. Men etter noen sekunder var det bare glede og vind i ansiktet. Da han landet på den andre siden, sto vennene og heiet. De hadde nok skjønt at han syntes det var skummelt. Han kjente at hjertet slo fort, litt fordi det var så godt å ha fine venner rundt seg, men mest fordi han var stolt.

Nå satt han altså hjemme, med sekken som luktet av hele uka. Han tenkte på maten, på fjellturen, på ulvene, på kaninene, på kortspillene, på discoen der Magdi hadde vist sitt gå-i-lufta-triks og fått alle til å juble. "Air-walk", kalte han det. Og det var akkurat sånn det så ut også, som om Magdi gikk i løse luften. Han tenkte på de stille stundene på rommet, når de hadde hvasket til hverandre lenge etter lyset var slukket.

Det var så mye å huske at han nesten ikke kunne sortere alt. Men én ting visste han: han hadde vokst på denne turen. Han hadde mestret ting han trodde han ikke turte. Han hadde fått nye venner. Han hadde lært mer om dyr og natur. Og han hadde lært noe om seg selv.

Mamma ropte fra kjøkkenet:

– Vil du ha pannekaker til middag, Sondre?

Han smilte. Det var godt å være hjemme igjen. Men innerst inne visste han at en liten del av ham fortsatt var på Langedrag, blant ulver, kaniner, fjell og venner.